

Хаосът на парижкото летище изглеждаше почти неконтролируем и комисар Жул Леже искаше денят му вече да е приключил.

Главата го болеше. И това не бе от онези леки главоболия, които вървят в пакет с приятни спомени за отминалата нощ. Нито пък главоболие от глад, съпроводено с надежда за един даващ сили обяд. Определено не беше и от онзи вид неразположение, което изчезва от само себе си, като след изпиването на един леден шейк през лятото. Не. Това беше истинско главоболие, граничещо с пристъп на мигрена, и за него имаше множество причини, които комисар Леже се опитваше да формулира мислено в този момент.

Първата – простият и неоспорим факт, че минути след пристигането си пътник от самолет бе изчезнал от едно от най-добре охраняваните места във Франция.

Втората – което си беше жива несправедливост: мястото на произшествието бе попаднало напълно случайно в неговата юрисдикция. Шефът на летищната полиция беше в едноседмичен отпуск, а комисар Леже, който дори в най-добра форма едва се справяше с преките си задължения в Париж, беше уведомен по съответните служебни канали, че в отсъствието на шефа той е длъжен да поеме полицейските разследвания и в зоната на летището. Леже не познаваше служителите там, а всъщност не беше добре запознат и със самото летище. Опитите да имитира нещо, наподобяващо полицейска дейност, само влошаваха главоболието му – звукът на сирените отвън се смесваше с шума от радиостанциите вътре и всички те заедно блъскаха като парни чукове по пулсиращите му слепоочия.

И третата причина – при това най-отгоре в списъка: насреща си имаше двама официални представители на израелската държава, появили се изневиделица в отцепения участък и настояващи да участват в разпита на свидетелите.

Леже смътно познаваше единия – Чико, възрастен мъж с гъста, вероятно боядисвана рижа коса, – който беше акредитираният представител на израелската полиция в Европа. Леже го бе срещал на няколко съвещания относно безопасността на израелските институции в Париж, но доколкото беше в състояние да си спомни, Чико никога преди не бе молил да участва лично в разследване.

Другият израелец по нищо не приличаше на ченге. Беше висок, с плътно прилепнали черни джинси и бяла риза, която Леже предположи, че струва повече от месечната му заплата. Сините очи гледаха някак не на фокус, а късо подстриганата черна коса беше тук-там прошарена. Малък хоризонтален белег на брадичката пречеше на иначе изваяното лице да изглежда нереално красиво за мъж. Леже бе срещал такива като него няколко

пъти в полицейската си кариера, обикновено при разследвания на измами. Израелецът притежаваше документ за самоличност от някаква неизвестна институция – ламинирана служебна карта със снимка, която изглеждаше правена неотдавна, с чуждестранно име и военен чин. Ако можеше да се вярва на картата, това беше полковник Зеев Абади. Урологът на Леже също се казваше Абади, което в никаква степен не му подейства успокояващо. На гърба на картата гордо бе отпечатан гербът на Израел заедно с призив на английски и френски език до всички правоохранителни органи по света да „оказват съдействие на приносителя на този документ“ – обозначен просто като „следовател“ – при изпълнението на служебните му задължения.

– Всеки може да отпечата такава карта у дома – каза Леже.

– Аз съм в Париж почти случайно – отвърна тайнственият израелец и прибра картата в джоба си, сякаш с това отговаряше на забележката на Леже.

Френският му беше бавен, но прецизен, едва ли не поетичен. Главоболието попречи на Леже да си припомни къде бе чувал „почти случайно“ – може би беше от стихотворение? Искаше му се да попита полковник Абади – ако това беше истинското му име – как така един следовател може да се окаже почти случайно на мястото на престъпление, което се намира на хиляди километри от службата му, но вместо това запали нова цигара и каза на представителя на летището:

– Хайде да ги заведем при свидетелите.